

Dr. Szabó Árpád püspök (1935–2010)

Az Erdélyi Unitárius Egyház Képviselő Tanácsa megrendüléssel tudatja, hogy az egyház 30. főpásztora, D. Dr. Szabó Árpád nyugalmazott püspök életének 76. évében, egy esztendőnyi, méltósággal és hittel viselt súlyos betegség után, 2010. szeptember 30-án elhunyt.

Életében az unitárius egyház évszázados történelmi hivatása betöltésének elősegítésén munkálkodott, és önfeláldozó odaadással szolgálta annak szükségleteit, alkalmas és alkalmatlan időkben. „Ti vagytok a világ világossága; nem rejtethető el a hegyen épült város!” – hirdette a jézusi evangéliumot: Isten gondviselő szeretetének megtapasztalását, a keresztyén ember felelős többre hivatását, az egyházi közösség megtartó erejét.

1935-ben született egy ősi Homoród menti unitárius fészekben, iskoláit Városfalván, Székelykeresztúron és Kolozsváron végezte, ahol 1953 és 1957 között lelkészi oklevelet szerzett. Egyházi pályafutását püspöki titkárként kezdte 1958–1965 között, majd 1965–1976 között a kolozsvári belvárosi egyházközség lelké-

sze volt. 1974-től a Protestáns Teológiai Intézetben az unitárius bibliai teológia tanára lett, 1977/1978-ban a chicagói Meadville Lombard Teológiai Intézet ösztöndíjasa volt. 1996-ban a zsinat az egyház 30. főpásztorává választotta, 2002-ben pedig e tisztségében megerősítette. 2008-ban, fél évszázados egyházi szolgálat után, nyugalomba vonult. Szolgálatának egyik része az egyháztörténelem megpróbáltatásokkal teli időszakára esett, a másik a megnyílt lehetőségek távlataira nézett. Ő mindkettőben felelősséggel és elkötelezettséggel töltötte be hivatását. Lelkészként Isten gondviselő szeretetére és a közösség megtartó erejére hívta fel a hívek figyelmét. Tanárként a teológiai tudományok és a lelkeszi hivatás fiatalok általi elsajátításán fáradozott. Püspökként az egyház előtt megnyílt új lehetőségek közötti eligazodást kereste, a lelki és vagyoni megerősödést szorgalmazta. Figyelme kiterjedt a szellemi szükségletekre is: a teológiai tudományok és irodalom művelését, valamint az egyházi folyóiratok szerkesztését személyes példaadással buzdította. Az egyházi iskolák újraindítása és minőségi oktatási intézménnyé fejlesztése, az egyháztársadalmi szervezetek megerősítése, új templomok építése, a nemzetközi kapcsolatok ápolása mind tanúbizonyságai önfeláldozó, céltudatos, felelős szolgálatának.

Temetése október 4-én volt a kolozsvári belvárosi unitárius templomból a Házsongárdi temetőbe.

Emléke legyen áldott!

Az Erdélyi Unitárius Egyház Képviselő Tanácsa

Bálint Bencédi Ferenc

Dr. Szabó Árpád püspök temetésére*

„Ekkor Ezékiás arcát a fal felé fordítva imádkozott az Úrhoz, és ezt mondta: Ó, Uram, ne feledkezz meg arról, hogy én híven és tiszta szívvel éltem előtted, és azt tettem, amit jónak látsz!” (Ézs 38,2)

„Nekünk annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem, amíg nappal van. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem tud munkálkodni. Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.” (Jn 9,4–5)

Mélyen tisztelt gyászoló Család!

Gyászoló Gyülekezet, végtisztességet tevő keresztény Testvéreim!

Még nincs két éve annak, hogy főtisztelendő dr. Szabó Árpád püspök úrnak nyugalomba vonulása alkalmával sok reménnyel és bizakodással köszöntük meg a közel öt évtizedes hűséges egyház-szolgálatát. Bízunk és reménykedtünk abban, hogy élettapasztalatairól, az átélt küzdelmes évtizedek egyháztörténeiről meg fogja írni visszaemlékezéseit. Lesznek alkalmak, amikor le fog ülni még a könyvtárszobában megőrzött íróasztala mellé, és tudásával, ismereteivel fiatal lelkészeknek egyházi szolgálatról, közösségépítő munkáról fog tanítani, idősebb lelkésztársakkal pedig elbeszélget a számunkra homályos közelmúlt történéseiről.

Most minden ilyen reményünk szertefoszlott. Egy éve együtt sóhajtottunk mind, lelkészek és világi egyháztagok, családtagok és barátok, amikor megtudtuk, hogy a gyilkos kór hálójába kerítette. Hatalmas küzdelem indult meg az életéért. Bár világosan láttuk, hogy remélt földi életútja egyre rövidebb lesz, mégis reménykedtünk, hogy még elérkezik a felépülés ideje, elhagyja a kórház világát és csendes, méltóságteljesen nyugodt lépéseivel felkeresi a könyvtárat, az egyházi központ irodáit, és tovább dolgozik.

Gyászoló Testvéreim! Mindnyájunkat szomorúsággal töltött el a hír, hogy szeptember 30-án, életének 76. évében méltósággal és Istenben bízó hittel viselt

* Elhangzott 2010. október 4-én a kolozsvár-belvárosi unitárius templomban